

Icoana Maicii Domnului Floare nepieritoare sau Floare de crin (3 aprilie)

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este zugrăvită în această icoană ținându-L pe Pruncul Hristos cu mâna Sa dreaptă, iar în mâna stângă poartă un buchet simbolic de flori, în care predomină crinii albi (sau chiar un singur crin alb). Crinul simbolizează floarea cea nepieritoare a fecioriei și neprihănirii Preacuratei Fecioare Maria, căreia Biserica i se adresează în imnuri cu „*Tu ești rădăcina fecioriei și Floarea cea neveștejită a curăției*”. Din aceste cântări închinare Maicii Domnului se trage și denumirea icoanei.

Este prăznuită pe **3 aprilie**

O vindecare minunată prin intervenția Maicii Domnului

Minunile în care sfinții sau Maica Domnului intervin direct, prin arătare, ne dau mai multă îndrăzneală în rugăciune, mai mult curaj în a nădăjdi la mila și ajutorul lui Dumnezeu, mai multă încredințare că nu suntem singuri și că-i avem pururea ocrotitori pe sfinții Săi și pe Preacurata Fecioară.

În cele ce urmează, Părintele Ion Vrăjitoru de la biserica „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din Mogoșoia și soția sa, Presvitera Silvia, dau mărturie despre chipul minunat în care Măicuța Domnului a intervenit pentru Elena, fetița lor de 11 ani, aflată la pragul dintre viață și moarte în urma unui cumplit accident de circulație...

Când am ajuns la spitalul Elias, fetița era pusă pe o targă. Mi-am dat seama că situația este foarte gravă. Medicii mi-au spus că urmează să o bage la tomograf, iar după ce a ieșit filmul de la tomograf, medicii s-au reunit într-o sală și ne-au comunicat primele rezultate. Elena avea leziuni profunde în trunchiul cerebral, aici fiind lovitura cea mai gravă, plus niște lovituri mai puțin importante, care nu-i puneau în pericol viața. Elena nu avea nici o șansă de supraviețuire. Medicii ne-au spus că nu are nici o șansă, și așteptau din moment în moment să treacă la Domnul. I-au administrat treizeci și două de medicamente, toate agresive pentru un copil de 11 ani. Luptau să o țină în viață, dar din cauza acestor medicamente exista riscul să facă preinfarct sau comoție cerebrală. Apoi am transferat-o la spitalul „Marie Curie”, tot la terapie intensivă. Noi continuam rugăciunea la Maica Domnului. După vreo două săptămâni de stat la Centrul de Recuperare „Robănescu”, primul semn de revenire a început

cu o transpirație părul era ud ca și cum ar fi ieșit din duș, apoi era pe față, pe abdomen, pe picioare avea broboane de transpirație și zicea: „*Acum pleacă Maica Domnului de la mine! ... Este îmbrăcată în alb, și are și puțin roșu, și acum pleacă, se urcă sus, în cer. Îl văd și pe Mântuitorul... Gata, m-a operat și acum pleacă*”.

Apoi Elena și-a scos și sonda nazală și ne-o arăta în mâna ei, și a început să ne zâmbească! I-am dat imediat ceva să mănânce. Cei doi medici care cu puțin timp mai înainte ne recomandaseră să o deconectăm de la aparate priveau printr-un panou, și de atunci nu au mai trecut pe la Elena. În schimb erau de față alți medici pe care noi îi chemasem, și tot repetau: „*Dumnezeu face minuni! Dumnezeu face minuni!*”. Nu credea nimeni că va scăpa. Și alți medici care au văzut-o mai apoi au exclamat: „Este un miracol!”. Mai târziu, fetița a spus profesorului de gimnastică, care a întreat-o: „Dar unde te-a operat?”. Și ea a arătat la spate, în trunchiul cerebral. Dar ea în spital nu a fost operată deloc – pentru că, așa cum au spus și medicii, la problemele pe care le avea, nicăieri în lume nu o putea opera.

Maica Domnului a salvat-o, ea ne apără, ne ajută să nu cădem pradă deznădejdi...

(Articol publicat în revista Familia Ortodoxă nr. 52, Mai 2013)